

RIK RIORDAN

PERS
DŽEKSON

I BOGOVI OLIMPA

BITKA ZA LAVIRINT

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Rick Riordan

THE BATTLE OF THE LABYRINTH

Copyright © 2008 by Rick Riordan. Permissions for this edition was arranged through the Nancy Gallt and Zacker Literary Agency

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA Jacket Design © John Rocco

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

BITKA ZA LAVIRINT

1.

NAVIJAČICE NAPADAJU

Poslednje što sam želeo na letnjem raspustu bilo je da dignem u vazduh još jednu školu. Ali i pored toga sam prve nedelje juna, u ponedeljak ujutro, sedeo u maminim kolima, ispred gimnazije „Gud“ u Istočnoj 81. ulici.

„Gud“ je bila visoka zgrada od smeđeg peščara, na obali Ist rivera. Pred njom su bili parkirani silni audiji i linkolni. Zureći ka kitnjastom tremu s kolonadom, pitao sam se koliko ću se zadržati ovde pre no što me izbace.

„Opusti se.“ Mama uopšte nije zvučala opušteno. „Ovo je samo upoznavanje sa školom. I ne zaboravi, mili, Pol predaje ovde. Zato pokušaj da ne... znaš već.“

„Da je ne uništim?“

„To.“

Pol Faran, mamin prijatelj, stajao je ispred škole, pozdravljajući buduće prvake dok su se penjali stepenicama. Sa svojom prosedom kosom, farmerkama i kožnom jaknom, podsećao me je na televizijskog glumca, a bio je običan profesor engleskog. Uspeo je da ubedi nadležne u gimnaziji da me,

ipak, prime u prvi razred, uprkos činjenici da sam izbačen iz svih škola koje sam dosad pohađao. Pokušao sam da ga upozorim kako to nije dobra zamisao, ali on nije hteo da me sluša.

Pogledao sam mamu. „Nisi mu rekla istinu o meni, zar ne?“

Nervozno je lupkala prstima po volanu. Doterala se jer je išla na razgovor za posao – obukla je svoju najlepšu plavu haljinu i cipele sa štiklama.

„Mislila sam da bi trebalo da pričekamo s tim“, priznala je.

„Da se ne bi uplašio i zbrisao.“

„Sigurna sam da će razgledanje proći sasvim dobro, Persi. To je samo jedno prepodne.“

„Ma super“, progundao sam. „Sad mogu da me izbace još pre početka školske godine.“

„Razmišljaj pozitivno. Sutra ideš u kamp! Posle razgledanja, imaš sudar.“

„To nije sudar!“ pobunio sam se. „To je samo Anabet, mama. Čoveče!“

„Dolazi čak iz kampa da biste se videli.“

„Pa, da.“

„Idete u bioskop.“

„Aha.“

„Vas dvoje, sami.“

„Mama!“

Podigla je ruke u znak predaje, ali lepo sam video da se svim snagama trudi da ne prasne u smeh. „Bolje da sad uđeš, mili. Vidimo se večeras.“

Taman sam hteo da izađem iz kola, kad sam pogledao prema stepenicama škole. Pol Faran je pozdravljao devojčicu s kovrdžavom riđom kosom. Na sebi je imala majicu boje kestena i ofucane farmerke ukrašene crtežima napravljenim

markerom. Kad se okrenula, na trenutak sam joj video lice i smesta se naježio.

„Persi?“ upitala je moja mama. „Šta se desilo?“

„N-ništa“, promućao sam. „Je l' ova škola ima neki sporedni ulaz?“

„Niz ulicu pa desno. Zašto?“

„Vidimo se kasnije.“

Mama je zaustila da nešto kaže, ali sam ja izašao iz kola i potrčao, nadajući se da me riđokosa devojčica neće videti.

Šta će *ona* ovde? Nisam valjda baš *toliki* baksuz.

Jok i nisam. Vrlo brzo sam saznao da mogu da budem i mnogo veći.

* * *

Ušunjavanje u grupu za razgledanje nije prošlo baš uspešno. Na sporednom ulazu stajale su dve navijačice u ljubičasto-belim uniformama, čekajući da zaskoče prvake.

„Ćao!“ Osmehivale su se i računao sam da je to verovatno prvi i poslednji put da su neke navijačice tako prijazne prema meni. Jedna je bila plavokosa, s ledenoplavim očima. Druga je bila Afro-Amerikanka, s crnom, kovrdžavom kosom nalik na Meduzinu (a verujte mi da znam o čemu govorim). Obe devojke su imale ukrasnim slovima izvezena imena na uniformama ali, uz moju disleksiju, reči su ličile na zamršene špagete.

„Dobro došao u 'Gud““, reče plavuša. „*Obožavaćeš* ovu školu.“

Međutim, dok me je odmeravala od glave do pete, izraz na njenom licu govorio je nešto što je više ličilo na *Fuuuj, ko je ovaj luzer?*

Druga devojka prišla mi je neprijatno blizu. Iskoristio sam to da proučim ime izvezeno na njenoj uniformi i uspeo

da ga razaznam: *Keli*. Mirisala je na ruže i još nešto, čega sam se sećao s časova jahanja u kampu – vonj tek okupanih konja. Bio je to čudan miris za navijačicu. Možda je imala konja ili tako nešto. U svakom slučaju, stala je tako blizu da me je obuzeo osećaj da pokušava da me gurne niz stepenice. „Kako se zoveš, vodolijo?“

„Vodolijo?“

„Novajlijo.“

„Ovaj, Persi.“

Devojke se zgledaše.

„O, Persi Džekson“, reče plavuša. „Čekale smo te.“

Ovo mi je poslalo žmarce niz kičmu. Blokirale su ulaz, ne osmehujući se nimalo prijateljski. Instinktivno sam približio ruku džepu u kojem držim svoju smrtonosnu hemijsku olovku, Rasparač.

Zatim se iz unutrašnjosti zgrade začuo drugi glas: „Persi?“ Bio je to Pol Faran, koji me je ugledao. Još nikad nisam bio tako srećan što mu čujem glas.

Navijačice ustuknuše. Žureći da što pre prođem pored njih, slučajno sam očešao Kelinu nogu.

Klang.

Njena noga proizvela je šupalj, metalni zvuk, kao da sam naleteo na jarbol za zastavu.

„Jaó“, promrsi ona. „Pazi, *vodolijo*.“

Pogledao sam dole, ali njena noga izgledala je kao svaka druga normalna noga. Bio sam suviše prestravljen da bih postavljao pitanja. Utrčao sam u hodnik, dok su se navijačice smejale za mnom.

„Tu si!“ reče mi Pol. „Dobro došao u 'Gud'!“

„Ćao, Pole – ovaj, gospodine Faran.“ Bacio sam pogled preko ramena, ali čudne navijačice su već nestale.

„Persi, izgledaš kao da si upravo video duha.“

„Aha, ovaj...“

Pol me potapša po leđima. „Slušaj, znam da si nervozan, ali nemoj da brineš. Kod nas se upisuje mnogo dece s poremećajem pažnje i disleksijom. Profesori znaju kako da im pomognu.“

Došlo mi je da se nasmejem. Kamo sreće da su poremećaj pažnje i disleksija moje najveće brige. Mislim, znao sam da Pol samo pokušava da pomogne, ali da sam mu rekao istinu o sebi, pomislio bi da sam odlepio ili bi pobjegao vrišteći. One navijačice, na primer. Imao sam tako gadan osećaj u vezi s njima...

Zatim sam pogledao niz hodnik i prisetio se da imam još jedan problem. U holu se upravo pojavila riđokosa devojčica koju sam video na stepenicama pred glavnim ulazom.

Nemoj me primetiti, molio sam se.

Primetila me je. I razrogačila oči.

„Gde je grupa za razgledanje?“ upitao sam Pola.

„U fiskulturnoj sali. Onuda. Ali...“

„Ćao.“

„Persi?“ povikao je za mnom, ali ja sam već trčao.

* * *

Verovao sam da sam joj umakao.

Gomila druge dece je takođe išla u pravcu fiskulturne sale i uskoro sam bio samo jedan od tri stotine četrnaestogodišnjaka poslaganih na tribinama. Raštimovani limeni orkestar svirao je neki marš koji je zvučao kao da neko udara metalnom palicom za bejzbol po džaku punom mačaka. Starija deca, verovatno članovi učeničkog veća, stajala su ispred tribina u 'Gudovim' školskim uniformama, s izrazima koji

su govorili, *Hej, mi smo kul*. Profesori su se muvali naokolo, osmehujući se i rukujući se s učenicima. Zidovi fiskulturne sale bili su prekriveni velikim ljubičasto-belim transparentima na kojima je pisalo DOBRO DOŠLI, BUDUĆI PRVACI, „GUD“ JE NAJBOLJI, SVI SMO MI PORODICA i gomila drugih srećnih slogana od kojih mi je došlo da povratim.

Ostali prvaci, takođe, nisu delovali baš oduševljeno zbog dolaska ovamo. Hoću reći, dolazak na razgledanje škole u junu nije kul, pošto nastava ne počinje sve do septembra, ali u „Gudu“ važi; „Mi se blagovremeno pripremamo da budemo najbolji!“ Barem je tako pisalo u brošuri.

Limeni orkestar je prestao sa svirkom. Čova u prugastom odelu prišao je mikrofону i počeo da priča, ali je zvuk odjekivao salom, tako da nisam imao pojma šta govori. Što se mene ticalo, mogao je i da ispira grlo.

Neko me je dohvatio za rame. „Šta ćeš ti ovde?“

Bila je to ona: moja riđokosa noćna mora.

„Rejčel Elizabet Der“, rekao sam.

Zinula je od čuda, kao da ne može da poveruje da sam imao obraza da joj upamtim ime. „A ti si Persi nekako. Nisam ti dobro čula prezime prošlog decembra, kad si ono pokušao da me *ubiješ*.“

„Vidi, nisam – ne bih. Šta *ti* tražiš ovde?“

„Valjda isto što i ti. Došla da vidim školu.“

„Živiš u Njujorku?“

„A šta s’ mislio, da stanujem na Huverovoj brani?“

Nije mi palo na pamet da bi mogla živeti ovde. Kad god bih razmišljao o njoj (i pritom ne kažem da sam *mislio* na nju; prosto bih je se tu i tamo setio, važi?), uvek sam smatrao da živi negde u blizini Huverove brane, budući da smo se tamo sreli. Proveli smo zajedno ukupno oko deset minuta, a za to vreme sam slučajno zamahnuo mačem prema njoj, potom mi

je ona spasla život, da bih na kraju pobegao pred gomilom demonskih mašina za ubijanje koje su me progonile. Znete već, tipičan slučajan susret.

Neki lik iza nas je prošaputao: „Umuknite već jednom. Navijačice govore!“

„Ćao, narode!“ viknula je devojka u mikrofon. Bila je to plavuša koju sam video na ulazu. „Ja sam Temi, a ovo je, kao, Keli.“ Keli je izvela zvezdu.

Rejčel, koja je sedela pored mene, jauknu kao da ju je neko ubô čiodom. Nekoliko dece okrenulo se prema nama i iscerilo, ali Rejčel je samo užasno zurila u navijačice. Temi kao da nije primetila njen ispad. Počela je da priča o svim divnim aktivnostima u koje se možemo uključiti tokom svoje prve godine u gimnaziji.

„Beži“, rekla je Rejčel. „Odmah.“

„Zašto?“

Nije gubila vreme na objašnjavanje. Progurala se do kraja tribina, ignorišući profesore koji su se mrštili i gundanje dece po čijim je prstima gazila.

Oklevao sam. Temi je objašnjavala da ćemo se sada podeliti u manje grupe i krenuti u obilazak škole. Keli je uhvatila moj pogled i osmehnula mi se kao da se zabavlja čekajući da vidi šta ću uraditi. Ne bi bilo u redu da odmah odem. Pol Faran je bio dole, s ostalim profesorima. Pitaće se šta se desilo.

Zatim sam pomislio na Rejčel Elizabet Der i posebnu sposobnost koju je ispoljila zimus na Huverovoj brani. Bila je kadra da vidi grupu bezbednjaka koji ne samo da nisu bili bezbednjaci, nego nisu bili ni ljudska bića. Dok mi je srce u grudima bubnjalo, ustao sam i krenuo za njom napolje iz sale.

Pronašao sam Rejčel u prostoriji namenjenoj probama orkestra. Krila se iza velikog bubnja u ritam sekciji.

„Dolazi ovamo!“ prošištala je. „I sagni glavu!“

Osećao sam se glupo krijući se iza gomile bongo-bubnjeva, ali ipak sam čučao pored nje.

„Jesu li nas pratile?“ upitala je Rejčel.

„Govoriš o navijačicama?“

Nervozno je klimnula glavom.

„Mislim da nisu“, odvratio sam. „Šta su one? Šta si vide-la?“

Njene zelene oči blistale su od straha. Lice joj je bilo posuto pegama koje su me podsećale na sazvežđa. Na kestenjastobraon majici pisalo je HARVARDOV ODSEK ZA UMETNOST. „Ti... nećeš mi verovati.“

„O da, hoću“, obećao sam. „Znam da možeš da vidiš kroz Maglu.“

„Kroz šta?“

„Maglu. To ti je... dakle, to ti je kao neka vrsta koprene koja skriva pravi izgled nekih stvari. Neki smrtnici rađaju se sa sposobnošću da vide kroz nju. Kao ti.“

Pažljivo me je posmatrala. „To si uradio i na Huverovoj brani. Nazvao si me smrtnikom. Kao da ti to nisi.“

Došlo mi je da odalamim pesnicom po bubnju. Gde mi je bila pamet? Nema šanse da joj objasnim. Ne bi trebalo čak ni da pokušavam.

„Reci mi“, preklinjala je. „Ti znaš šta to znači. Sve ove grozne stvari koje vidim?“

„Vidi, zvučaće totalno suludo. Znaš li išta o grčkim mitovima?“

„Ono, kao... Minotaur i Hidra?“

„Aha, ali pokušaj da ne izgovaraš ta imena kad sam ja u blizini, važi?“

„I furije“, rekla je, zagrevajući se. „I sirene i...“

„Dobro, de!“ Osvrtao sam se po sali za probe, siguran da će iz zidova poiskakati gomila odvratnih krvopija koje nam je Rejčel ovim svojim bakanjem sasvim sigurno navukla na vrat; međutim, još uvek smo bili sami. Iz hodnika se začuo žamor gomile dece koja su krenula iz fiskulturne sale. Započinjali su grupne obilaske. Nismo imali mnogo vremena za priču.

„Sva ta čudovišta“, rekao sam, „i svi grčki bogovi – stvarni su.“

„Znala sam!“

Bolje bih se osećao da me je nazvala lažovom, ali Rejčel je izgledala kao da sam upravo potvrdio njene najgore sumnje.

„Nemaš pojma kako je to grozno“, rekla je. „Godinama sam mislila da ludim. Nisam nikom smela da kažem. Nisam smela...“ Oči joj se suziše. „Čekni malo. Ko si ti? Mislim, ko si stvarno?“

„Nisam čudovište.“

„Dobro, to znam. Da jesi, *videla* bih to. Izgledaš kao... ti. Ali nisi smrtnik, zar ne?“

Progutao sam knedlu. Iako sam imao tri godine da se naviknem na pomisao ko sam, još nikad nisam o tome razgovarao s nekim običnim smrtnikom – hoću reći, osim moje mame, ali ona je znala još pre mene. Ne znam zašto, ali rizikovao sam.

„Ja sam polutan“, rekao sam. „Polusmrtnik.“

„I polu... šta?“

Tog trenutka u salu za probe uđoše Temi i Keli, s treskom zatvorivši vrata za sobom.

„Tu si, Persi Džeksone“, reče Temi. „Vreme je da te malo obiđemo.“

„Jezive su!“ jeknu Rejčel.

Temi i Keli su još uvek bile u svojim ljubičasto-belim navijačkim uniformama, a u rukama su imale pompone za nastup.

„Kako stvarno izgledaju?“, upitao sam, ali izgledalo je da je Rejčel previše ošamućena da bi odgovorila.

„Ma pusti sad nju.“ Uputivši mi blistav osmeh, Temi je krenula prema nama. Keli je ostala pored vrata, blokirajući nam odstupnicu.

Bili smo u klopci. Znao sam da ćemo morati da se izborimo s njima da bismo izašli odatle, ali Temin osmeh je bio tako zaslepljujuć da me je dekoncentrisao. Njene plave oči bile su prekrasne, a način na koji joj se kosa prosipala po ramenima...

„Persi“, upozorila me je Rejčel.

Moj odgovor bio je vrlo inteligentan. „H-ha?“

Temi se približavala. Pružila je ruke, u kojima je držala pompone.

„Persi!“ Kao da je Rejčelin glas dopirao odnekud daleko. „Probudi se!“

Bila mi je potrebna sva snaga volje, ali izvadio sam hemijsku iz džepa i skinuo poklopac s nje. Rasparač se protegnuo u bronzani mač dug čitav metar, čije se sečivo presijavalo na bledej, zlačanoj svetlosti. Temi se sad podrugljivo osmehnula.

„Ma daj“, pobunila se. „Ne treba ti to. Može li radije jedan poljubac?“

Mirisala je na ruže i čisto životinjsko krzno – čudan ali nekako opojan miris.

Rejčel me snažno uštinu za mišicu. „Persi, ona hoće da te ujede! Pogledaj je!“

„Mala je samo ljubomorna.“ Temi se okrenu prema Keli. „Smem li, gospodarice?“

Keli je još uvek blokirala vrata, gladno se oblizujući. „Samo napred, Temi. Dobro ti ide.“

Temi priđe još jedan korak bliže, ali ja sam uperio mač pravo u njene grudi. „Nazad.“

Zarežala je. „Vi novajlije“, s gađenjem je izustila. „Ovo je naša škola, polutane. Hranimo se kime nam je volja!“

Zatim je počela da se menja. Iz njenih ruku i lica nestala je boja. Koža joj postade bela kao kreda, a oči potpuno crvene. Zubi se pretvoriše u očnjake.

„Vampirica!“, promućao sam. A onda sam primetio njene noge. Ispod kratke navijačke suknjice, njena leva noga bila je braon boje i dlakava, s magarećim kopitom. Desna je imala oblik ljudske noge, ali je bila od bronze. „Uhh, vampirica sa...“

„Da nisi pomenuo noge!“, obrecnula se Temi. „Ismevanje je nepristojno!“

Napredovala je prema nama na svojim čudnim različitim nogama. Izgledala je totalno suludo, ali nisam se usuđivao da se nasmejem – ne dok sam pred sobom imao one crvene oči i šiljate očnjake.

„Vampirica, kažeš?“, nasmejala se Keli. „Ta glupa legenda zasnovana je na *nama*, budalo. Mi smo *empuze*, služimo Hekati.“

„Mmmm.“ Temi se primicala sve bliže. „Crna magija sačinila nas je od životinje, bronze i sablasti! Postojimo da bismo se hranile krvlju mladića. A sad dolazi ovamo i daj mi taj poljubac!“

Iskezila je očnjake. Bio sam tako paralisano da nisam mogao ni da se pokrenem, ali je zato Rejčel dohvatila doboš i hitnula ga *empuzi* u glavu.

Demonka je zasiktala i udarcem odbila doboš, koji se uz zveket otkotrljao negde među stalke za note. Rejčel je zatim hitnula i ksilofon, ali je demonka i njega odbila.

„Obično ne ljubim devojke“, zarezala je Temi. „Ali u tvom slučaju, smrtnice, napraviću izuzetak. Imaš malo *previše* dobar vid!“

Bacila se na Rejčel.

„Ne!“ Zamahnuo sam Rasparačem. Temi se sagnu u pokušaju da izbegne sečivo, ali zasekao sam pravo kroz njenu navijačku uniformu i ona je, uz stravičan krik, eksplodirala u oblak prašine koja se prosula po Rejčel.

Rejčel je kašljala. Izgledala je kao da joj je neko istresao džak brašna na glavu. „Fuj, odvratno!“

„Tako ti je s čudovištima“, rekao sam. „Izvini.“

„Ubio si moju učenicu!“, zauralala je Keli. „Naučiću ja tebe školskom duhu, polutane!“

Zatim je i ona počela da se menja. Njena kovrdžava kosa se pretvorila u palacave plamenove. Oči su joj postale crvene a ogromni očnjaci su zauzeli svoje mesto. Krenula je prema nama, dok su joj mesingano stopalo i kopito neravnomerno lupkali po podu sale za probe.

„Ja sam najstarija među *empuzama*“, režala je. „Nijedan heroj nije me nadmašio već hiljadu godina.“

„Ma nemoj?“, rekao sam. „E pa, rok trajanja ti je upravo istekao!“

Keli je bila mnogo brža od Temi. Lako je izbegla moj prvi napad i otkotrljala se u duvačku sekciju, preturivši ceo red trombona uz strahovit tresak. Rejčel joj se u poslednjem trenutku sklonila s puta. Postavio sam se između nje i *empuze*. Keli je kružila oko nas, prelazeći pogledom s mene na mač.

„Baš fino malo sečivo“, rekla je. „Šteta što se isprečilo između nas.“

Njeno obličje je treperilo – čas je bila demon, čas lepa navijačica. Pokušavao sam da ostanem usredsređen, ali to me je stvarno dekoncentrisalo.

„Jadničak.“ Keli se nasmejala. „Ti i ne znaš šta se dešava, zar ne? Uskoro će tvoj lepi mali kamp biti u plamenu, tvoji prijatelji će postati robovi gospodara vremena, a ti to nikako ne možeš da sprečiš. Bilo bi milosrdno da te odmah ubijem, i da ne moraš to da vidiš.“

Začuo sam glasove iz hodnika. Približavala se jedna od grupa koje su obilazile školu. Muški glas govorio je nešto o sistemu zaključavanja ormarića u garderobi.

Empuzine oči sinuše. „Odlično! Dolazi nam društvo!“

Uzela je tubu i bacila je na mene. Rejčel i ja se sagnusmo. Tuba nam prelete preko glava i prolete kroz prozor, razbivši pritom staklo.

Glasovi u hodniku utihnuše.

„Persi!“ uzviknu Keli, pretvarajući se da je uplašena. „Zašto si to bacio?“

Bio sam previše iznenađen da bih odgovorio. U međuvremenu, Keli je podigla stalak za note i porušila njime ceo red klarineta i flauta. Stolice i instrumenti uz glasan tresak popadaše na pod.

„Prekini!“ rekao sam.

Iz hodnika je dopirao zvuk koraka, koji je postajao sve glasniji.

„Vreme je da dočekamo goste!“ Keli iskezi očajne i polete prema vratima. Pojurio sam za njom s isukanim Rasparaćem. Morao sam da je sprečim da povredi smrtnike.

„Persi, nemoj!“ uzviknula je Rejčel. Međutim, vampiricinu pravu nameru sam shvatio tek kad je bilo prekasno.

Empuza širom otvori vrata. Pol Faran i grupa prvaka preneraženo ustuknuše. Ja sam upravo podizao mač.

U poslednjem trenutku, *empuza* se okrenula prema meni, glumeći prestravljenju žrtvu. „O ne, nemoj, molim te!“ Nisam mogao da zaustavim mač, jer sam već zamahnuo.

Časak pre no što ju je nebeska bronza zaista i dotakla, Keli buknu u plamen poput Molotovljevog koktela. Tala-si vatre razliše se u svim pravcima. Još nikad nisam video da je čudovište uradilo tako nešto, ali nisam imao vremena da se čudim. Ustuknuo sam u salu za probe, dok je plamen gutao dovratka.

„Persi?“ Buljeći u mene s druge strane vatre, Pol Faran izgledao je potpuno ošamućeno. „Šta si to uradio?“

Deca su vrištala i bežala niz hodnik. Oglasio se protiv-požarni alarm. Prskalice ugrađene u tavanicu zašuštale su i uključile se.

U opštoj pometnji, Rejčel me povuče za rukav. „Moraš da se izgubiš odavde!“

Bila je u pravu. Škola je gorela, a mene će okriviti za to. Smrtnici ne mogu dobro da vide kroz Maglu. Njima je izgledalo kao da sam ja upravo napao bespomoćnu devojkicu, i to pred grupom svedoka. Nije bilo šanse da im bilo šta objasnim. Okrenuo sam leđa Polu i iskočio kroz razbijeni prozor sale za probe orkestra.

* * *

Izjurio sam u Istočnu 81. ulicu i natrčao pravo na Anabet.

„Hej, izašao si ranije!“ Nasmejala se, zgrabivši me za ramena da ne bih pao. „Gledaj kuda ideš, Algoglav!“

Delić sekunde bila je lepo raspoložena i sve je bilo u redu. Na sebi je imala farmerke, narandžastu kampersku majicu i svoju ogrlicu od glinenih perli. Plavu kosu vezala je u konjski rep. Sive oči su joj blistale. Izgledala je kao da je spremna da odgledamo neki dobar film i provedemo prijatno popodne.

A onda je iz uličice izjurila Rejčel Elizabet Der, još uvek sva prašnjava od raznesenog čudovišta, vičući: „Persi, čekaj me!“

Anabetin osmeh se istopio. Pogledala je Rejčel, a potom školu. Izgledalo je da je tek tad primetila crni dim i urlanje protivpožarnog alarma.

Okrenula se prema meni i namrštila. „Šta si sad uradio? I ko je ovo?“

„O, Rejčel – ovo je Anabet. Anabet – ovo je Rejčel. Ovaj, ona mi je drugarica. Valjda.“

Nisam bio siguran kako drugačije da nazovem Rejčel. Hoću reći, jedva sam je poznavao, ali nakon što smo se dvaput zajedno našli u vrlo pogibeljnim situacijama, nisam mogao prosto da kažem da mi nije ništa.

„Zdravo“, rekla je Rejčel i potom se okrenula prema meni. „Ti si u *velikom* čabru. I još uvek mi duguješ objašnjenje!“

Ulicom Frenklina Delanoa Ruzvelta zavijale su policijske sirene.

„Persi“, rekla je Anabet ledenim glasom, „trebalo bi da krenemo.“

„Hoću da saznam nešto više o polutanima“, bila je uporna Rejčel. „I čudovištima. I sve te stvari o bogovima.“ Dohvatila je moju ruku, ispovertela odnekud neizbrisivi marker i napisala mi na dlanu broj telefona. „Pozvaćeš me i objasniti mi, važi? Duguješ mi to. A sad briši.“

„Ali...“

„Izmisliću nešto“, rekla je Rejčel. „Reći ću da nisi ti kriv. Samo beži već jednom!“

Trkom se uputila prema školi, ostavivši Anabet i mene na ulici.

Anabet je na trenutak zurila u mene, a potom se okrenula i odmarširala.

„Hej!“ Trčkarao sam za njom. „Tamo su bile dve *empuze*.“ Pokušavao sam da joj objasnim. „One su bile navijačice, znaš, i rekle su da će kamp da bude spaljen, a...“

„Rekao si jednoj smrtnici za polutane?“

„Pa kad može da vidi kroz Maglu. Videla je čudovišta pre mene.“

„Znači, rekao si joj istinu.“

„Prepoznala me je sa Huverove brane, tako da...“

„Ti je poznaješ *odranije*?“

„Ovaj, od zimus. Ali ozbiljno, jedva se znamo.“

„Pa slatka je, na neki način.“

„Ja – nisam nikad razmišljao o tome.“

Anabet je grabila prema Aveniji Jork.

„Izgladiću problem sa školom“, obećao sam, nestrpljiv da promenim temu. „Časna reč, biće sve u redu.“

Anabet nije htela ni da me pogleda. „Pretpostavljam da naš popodnevni provod otpada. Moraš da se skloniš odavde, jer će te policija tražiti.“

Iza nas, iz „Gudove“ zgrade se izvijao dim. U crnom stubu pepela, gotovo da sam mogao da razaznam lice – demonku crvenih očiju, kako mi se podrugljivo smeje.

Tvoj lepi mali kamp biće u plamenu, rekla je Keli. *A tvoji prijatelji robovi gospodara vremena.*

„Imaš pravo“, rekao sam Anabet, dok mi se srce stezalo. „Moramo da se domognemo Kampa polutana. *Odmah.*“

2.

DOBIJAM ŠALJIVI POZIV IZ PODZEMNOG SVETA

Duga vožnja taksijem sa besnom devojčicom – savršeno finale savršenog prepodneva.

Pokušavao sam da razgovaram s Anabet, ali ona se ponasala kao da sam joj upravo udario baku. Sve što sam uspeo da izvučem iz nje bilo je da je preživela pravu najezdu čudovišta tokom proleća u San Francisku; od Božića je dvaput odlazila u kamp, ali nije htela da mi kaže zašto (što me je nerviralo, jer mi se nije ni javila kad je došla u Njujork); i nije imala pojma gde se nalazi Niko di Anđelo (duga priča).

„Ima li vesti o Luku?“ upitao sam.

Odmahnula je glavom. Znao sam da je ovo za nju osećljiva tema. Anabet se oduvek divila Luku, nekadašnjem starišini Hermesove kuće koji nas je izdao i pridružio se zlom gospodararu Titana, Kronu. Ne bi to nikad priznala, ali sam bio uveren da joj je još uvek drag. Kad smo se zimus borili s Lukom na planini Tamalpaes, nekako je uspeo da preživi pad sa stene visoke preko 15 metara. Koliko mi je bilo poznato, još uvek je plovio na svom brodu, okružen demonima dok

je njegov iseckani gospodar Kron ponovo poprimao svoje obličje, malo pomalo, dok leži u zlatnom sarkofagu i čeka da postane dovoljno snažan da može da izazove bogove s Olimpa. U žargonu polubogova, nazivali smo ovo „problemom“.

„Planina Tam je još uvek prepuna čudovišta“, rekla je Anabet. „Nisam se usuđivala ni da joj priđem, ali mislim da Luk nije tamo gore. Da jeste, mislim da bih znala.“

Od toga mi nije bilo nimalo bolje. „Šta je s Groverom?“

„On je u kampu“, odvratila je. „Danas ćemo ga videti.“

„Je li imao sreće? Mislim, u svojoj potrazi za Panom?“

Anabet se poigravala svojom ogrlicom, onako kako uvek radi kad je zabrinuta.

„Videćeš“, rekla je. Međutim, nije ništa objašnjavala.

Dok smo se vozili kroz Bruklin, upotrebio sam Anabetin telefon da se javim mami. Polutani nastoje da ne koriste mobilne telefone, i to izbegavaju, jer puštanjem svog glasa u etar kao da šaljem signal čudovištima: *Ovde sam! Molim vas da me odmah pojedete!* Međutim, smatrao sam da je važno da je pozovem. Ostavio sam joj poruku na govornoj pošti, pokušavši da objasnim šta se dogodilo u „Gudu“. Verovatno nisam baš uspeo u tome. Rekao sam mami da sam dobro, da ne brine, ali da ću ostati u kampu dok se situacija malo ne smiri. Zamolio sam je da kaže Polu Faranu da mi je žao.

Posle toga, vožnja je proticala u tišini. Grad je lagano nestajao, dok se naposletku nismo našli na auto-putu, okruženi seoskim krajolikom severnog Long Ajlanda, dok smo prolazili pored voćnjaka, vinarija i tezgi sa svežim voćem i povrćem.

Zurio sam u telefonski broj koji mi je Rejčel Elizabet Der nazvrljala na dlanu. Znao sam da je to izvan svake pameti, ali bio sam u iskušenju da je pozovem. Možda bi mi Rejčel

pomogla da shvatim o čemu je govorila ona *empuza* – kamp gori, moji prijatelji zarobljeni. I zašto je Keli eksplodirala u plamen?

Znao sam da čudovišta nikad istinski ne umiru. Jednom – za nekoliko dana, nedelja ili godina od – Keli će se ponovo formirati od prvobitne gadosti koja ključa u podzemnom svetu. Ali, opet, čudovišta obično ne dozvoljavaju da budu tako lako uništena. Ako je uopšte i *bila* uništena.

Taksi je izašao s auto-puta na pravac 25A. Vozili smo se kroz šumu duž Nord Šora, sve dok se s naše leve strane nije pojavio niz brežuljaka. Anabet je rekla taksisti da zaustavi na Farmerskom drumu 3141, u podnožju Brda polutana.

Taksista se namrštio. „Ovde nema ničega, gospođice. Jeste li sigurni da ćete da vas ovde iskrcam?“

„Da, molim vas.“ Anabet mu je dala smotuljak smrtničkog keša i taksista reši da se ne raspravlja dalje.

Nas dvoje smo potom otpešačili do vrha brda. Mladi zmaj čuvar je dremao, oмотan oko omorike, ali kad smo se približili, podigao je svoju bakreno crvenu glavu i dozvolio da ga Anabet počese ispod brade. Para mu je zašištalala iz nozdrva kao iz čajnika i ukrstio je očima od zadovoljstva.

„Ćao, Peleju“, reče Anabet. „Paziš na sve?“

Poslednji put kad sam video zmaja, bio je dug dva metra. Sad je bio barem dvostruko duži i debeo koliko i samo drvo. Iznad njegove glave, na najnižoj grani omorike, svetlucalo je zlatno runo, čija je magija štitila granice kampa od invazije. Zmaj je izgledao bezbrižno, kao da je sve u redu. Ispod nas, Kamp polutana delovao je mirno – zelena polja, šuma, blistavobebe grčke građevine. Trospratna farmerska kuća koju smo nazivali Velikom kućom ponosito se dizala nasred polja jagoda. Na severu, iza plaže, Longajlenski zaliv presijavao se na suncu.

Ipak, kao da nešto nije bilo u redu. U vazduhu se osećala napetost, kao da i sâmno brdo zadržava dah očekujući da se desi nešto loše.

Otpešaćili smo u dolinu i zatekli kako se letnje aktivnosti odvijaju u punom zamahu. Većina kampera beše pristigla prošlog petka, tako da mi se već činilo da sam izvan svih tokova. Satiri su svirali svoje frule u poljima jagoda, podstičući rast biljaka svojom šumskom magijom. Kamperi su imali časove jahanja letećih konja, prelećući šumu na leđima svojih pegaza. Iz kovačnica se izvijao dim, a čekići su odzvanjali dok su deca pravila sopstveno oružje za tečaj umetnosti i zanata. Atinin i Demetrin tim trkali su se dvokolicama na stazi, a preko – na jezeru su se neka deca u grčkoj triremi borila s ogromnom, narandžastom morskom zmijom. Tipičan dan u kampu.

„Moram da pričam s Klarisom“, reče Anabet.

Zabuljio sam se u nju kao da je upravo rekla: *Moram da pojedem veliku, smrdljivu čizmu*. „Zašto?“

Klarisa iz Aresove kuće bila je pri vrhu spiska mojih najneomiljenijih osoba. Bila je zlobna, nezahvalna i bila je siledžija. Njen otac, bog rata, Ares, želeo je da me ubije. Ona je, pak, redovno pokušavala da me pretvori u kašu. Ako se to izuzme, bila je divna.

„Radimo na nečemu“, odvrati Anabet. „Vidimo se kasnije.“

„Na čemu to radite?“

Anabet baci pogled prema šumi.

„Kazaću Hironu da si ovde“, reče ona. „Hteće da razgovara s tobom pre saslušanja.“

„Kakvog saslušanja?“

Međutim, otrčala je stazom prema strelištu, ne osvrnuvši se nijednom. „Aha“, promrsio sam. „I meni je milo što smo popričali.“

* * *

Prolazeći kroz kamp, pozdravio sam se s nekima od svojih drugova. Na prilazu Velikoj kući, Konor i Trevis Stol, iz Hermesove kuće, pokušavali su da upale motor auto-karavana bez ključa. Silena Boregard, starešina Afroditine kuće, mahnula mi je sa svog pegaza dok je proletala pored mene. Potražio sam Grovera, ali nigde ga nisam video. Naposljetku sam odlutao u mačevalačku arenu, gde najčešće odlazim kad sam loše raspoložen. Vežbanje me uvek smiri. Možda je to zato što je mačevanje jedna od stvari koje stvarno razumem.

Ušao sam u amfiteatar i umalo mi srce nije stalo. Nasred arene, leđima okrenut prema meni, stajao je najveći demonski pas kojeg sam ikad video.

Mislim, video sam ja neke vrlo velike demonske pse. Onaj što je pokušao da me ubije kad sam imao dvanaest godina bio je velik kao nosorog. Ali *ovaj* demonski pas bio je veći od tenka. Nije mi bilo jasno kako je uspeo da pređe magične granice kampa. Izgledalo je da se oseća kao kod kuće, ležeći na stomaku i zadovoljno režeći dok je glodao glavu lutke za vežbanje. Još uvek me nije primetio, ali sam znao da je dovoljno da napravim bilo kakav zvuk pa da me oseti. Nije bilo vremena za odlazak po pomoć. Izvadio sam Rasparač i skinuo poklopac s njega.

Uzviknuvši, pojurio sam prema psu. Deliće sekunde pre no što je moje sečivo dotaklo ogromnu slabinu čudovišta, iznenada se pojavio drugi mač i, uz zveket, blokirao moj udarac.

Demonski pas načulji uši. „VUF!“

Odskočio sam unazad i instinktivno napao mačevaoca – sedokosog muškarca u grčkom oklopu. Parirao mi je bez problema.

„Ehej, stoji!“, reče on. „Primirje!“

„VUUF!“ Arena se zatrese od laveža demonskog psa.

„To je demonski pas!“ uzviknuo sam.

„Bezopasna je“, odvratio je muškarac. „To je gospođa O’Liri.“

Trepnuo sam. „Gospođa O’Liri?“

Na zvuk svog imena, ženka demonskog psa je ponovo zalajala. Shvatio sam da nije ljuta, nego ushićena. Njuškom je gurnula raskvašenu i gadno oglodanu glavu lutke prema mačevaocu.

„Dobra si, curo“, reče on. Potom slobodnom rukom dohvati oklopljenu lutku za vrat i hitnu je prema tribinama. „Dohvati Grka! Dohvati Grka!“

Gospođa O’Liri skoči za svojim plenom i baci se na lutku, spljeskavši joj oklop, i smesta poče da glode šlem.

Mačevalac se suvo osmehnuo. Imao je, rekao bih, pedeset i koju godinu, kratku pro sedu kosu i isto tako pro sedu, negovanu bradu. Bio je u dobroj formi za starijeg čoveka. Na sebi je imao crne planinarske pantalone i bronzani grudni oklop navučen preko narandžaste kamperske majice. Pri samom dnu vrata imao je neki čudan beleg, tamnoljubičastu fleku nalik na mladež ili tetovažu, ali pre no što sam uspeo da razaznam šta je, pomerio je remenje oklopa i beleg se izgubio ispod okovratnika majice.

„Gospođa O’Liri je moj ljubimac“, objasnio je. „Nisam smeo da dozvolim da joj zabodeš mač u debelo meso, zar ne? Mogla bi da se uplaši.“

„Ko ste vi?“

„Obećavaš da me nećeš ubiti ako spustim mač?“

„Valjda neću.“

Vratio je mač u kanije i pružio ruku. „Ja sam Kvint.“

Rukovali smo se. Ruka mu je bila gruba kao šmirgla.

„Persi Džekson“, rekao sam. „Izvinite zbog – kako to da, ovaj...“

„Kako to da imam demonskog psa za ljubimca? Duga priča, s mnogo bliskih susreta sa smrću i podosta džinovskih igračaka za žvakanje. Uzgred, ja sam novi instruktor mačevanja. Pomažem Hironu dok gospodin D nije tu.“

„A, tako.“ Pokušavao sam da ne buljim dok je gospođa O’Liri otkidala štit s lutke čija je ruka još uvek bila zakačena za njega i igrala se njime kao frizbijem. „Čekajte, gospodin D nije tu?“

„Pa, da... mnogo je posla ovih dana. Čak i matori Dionizije mora da pomogne. Otišao je u posetu nekim starim prijateljima. Da se uveri da li su na pravoj strani. Verovatno ne bi trebalo da kažem više od toga.“

Vest da je Dionizije otišao iz kampa je bila nešto najlepše što sam čuo tog dana. Naime, bio je upravnik kampa samo zato što ga je Zevs poslao ovamo, da bi ga kaznio zato što se udvarao nekoj šumskoj nimfi, što nije smeo da uradi. Mrzeo je kampere i maksimalno se trudio da nam zagorča život. Bez njega bi ovo leto moglo da ispadne sasvim kul. S druge strane, ako je i Dionizije morao da mrdne zadnjicu i počne konkretno da pomaže u regrutovanju bogova za borbu protiv Titana, situacija je stvarno bila mnogo gadna.

S moje leve strane, dopirao je glasan zveket. U blizini je bilo naslagano šest drvenih sanduka veličine izletničkih stolova, koji su sada zvečali. Gospođa O’Liri je nakrivila glavu i krenula prema njima.

„Stoj, curo!“ rekao je Kvint. „To nije za tebe.“ Odvratio joj je pažnju frizbijem, to jest, bronzanim štitom.

Sanduci su zvečali i podrhtavali. Svaki je na bočnoj strani imao odštampane reči, ali uz moju disleksiju, bilo mi je potrebno nekoliko minuta da ih dešifrujem:

RANČ „TROSTRUKO G“
LOMLJIVO
SKLADIŠTITI U OVOM POLOŽAJU

Uz samo dno, nešto sitnijim slovima, pisalo je: *OTVARATI PAŽLJIVO. RANČ „TROSTRUKO G“ NE ODGOVARA ZA EVENTUALNO OŠTEĆENJE IMOVINE, SAKAĆENJE ILI UŽASNO BOLNU SMRT.*

„Šta je u onim sanducima?“, upitao sam.

„Malo iznenađenje“, odvratio je Kvint. „Za trening sutra uveče. Oduševičeš se.“

„O, okej“, rekao sam, mada nisam bio sasvim siguran u vezi s „užasno bolnom smrću“.

Kvint je bacio bronzani štit i gospođa O'Liri je odgalopirala za njim. „Vama mladima je potrebno više izazova. Kad sam ja bio klinac, nismo imali ovakve kampove.“

„Vi – vi ste polutan?“ Nije mi bila namera da zvučim tako iznenađeno, ali još nikad nisam video poluboga u godinama.

Kvint se nasmeao. „Neki od nas *ipak* dožive starost, znaš. Nismo svi glavni likovi strašnih proročanstava.“

„Vi znate za moje proročanstvo?“

„Čuo sam ponešto o tome.“

Hteo sam da ga upitam *šta* je to ponešto, ali tog trenutka je u arenu dokaskao Hiron. „Tu si, Persi!“

Mora biti da je došao pravo sa časa streličarstva. Imao je tobolac i luk, prebačene preko svoje majice s natpisom „KENTAUR BR. 1“. Pošto je počinjalo leto, podšišao je svoju kovrdžavu, smeđu kosu i obrijao bradu, a njegov donji deo tela – beli pastuv – bio je isprskan blatom i vlatima trave.

„Vidim da si upoznao našeg novog instruktora.“ Hirov ton bio je vedar, ali mu se u očima ogledala zabrinutost. „Kvinte, neće ti smetati ako pozajmim Persija?“

„Ni slučajno, gospodaru Hirone.“

„Nema potrebe da me zoveš 'gospodaru'“, rekao je Hiron, premda jeste zvučao nekako zadovoljno. „Dodi, Persi. Moramo da popričamo o nečemu.“

Bacio sam još jedan pogled na gospođu O'Liri, koja je sada glodala noge lutke za vežbanje.

„Vidimo se“, rekao sam Kvintu.

Dok smo odlazili, šapatom sam rekao Hironu: „Ovaj Kvint deluje nekako...“

„Tajanstveno?“, predložio je Hiron. „Teško ga je pročitati?“

„Aha.“

Hiron je potvrdno klimnuo. „Vrlo sposoban polutan. Izvanredan mačevalac. Kad bih samo mogao da razumem...“

Šta god da je hteo da kaže, očigledno je promenio mišljenje. „Ali, idemo redom. Persi, Anabet mi je rekla da si naleteo na neke *empuze*.“

„Aha.“ Ispričao sam mu o borbi u „Gudu“ i o tome kako je Keli eksplodirala u plamen.

„Mhm“, potvrdio je Hiron. „One moćnije to mogu. Ona nije umrla, Persi. Samo je pobegla. Nije dobro kad se demonke uskomešaju.“

„Šta su radile tamo?“, upitao sam. „Čekale mene?“

„Moguće.“ Hiron se namrštio. „Pravo je čudo da si preživeo. Njihova moć obmane... gotovo da nema muškog heroja koji ne bi podlegao njihovim činima i ne bi bio proždran.“

„Meni bi se to sigurno dogodilo“, priznao sam, „da nije bilo Rejčel.“

Hiron klimnu glavom. „Jeste ironija sudbine kad te spase običan smrtnik, ali svejedno, njeni smo dužnici. Što se tiče onoga što je *empuza* rekla o napadu na kamp – o tome ćemo tek razgovarati. Zasad, međutim, polazi, moramo u šumu. Groveru je stalo da prisustvuješ.“

„Čemu?“

„Njegovom zvaničnom saslušanju“, turbno odvratila Hiron. „Savet starešina satira se upravo sastao da donese odluku o njegovoj daljoj sudbini.“

* * *

Hiron je rekao da moramo da požurimo, stoga sam pristao kad je predložio da mu sednem na leđa. Dok smo galopirali prema kućama, okrznuo sam pogledom trpezariju – otvoren grčki paviljon na brežuljku s kojeg je pucao pogled na okean. Sad sam prvi put video to mesto od letos, a uspomene nisu bile nimalo lepe.

Hiron zađe u šumu. Nimfe su izvirivale iza drveća, da bi nas posmatrale dok prolazimo. Velika obličja šuškala su u pomrčini – čudovišta uskladištena ovde kao izazov za kam-pere.

Mislio sam da prilično dobro poznajem šumu, nakon što sam se dva leta u njoj igrao osvajanja zastave, ali Hiron me je vodio putem koji nisam prepoznavao, kroz tunel od krošnji starih vrba, pored malog vodopada, pa na proplanak obrastao poljskim cvećem.

Grupa satira je sedela na travi, formirajući krug. Grover je stajao u sredini, okrenut prema trojici vrlo starih i debelih satira koji su sedeli na prestolima napravljenim od posebno oblikovanih ružinih grmova. Još nikad nisam video tu trojicu satira, ali pretpostavio sam da su oni verovatno Savet starešina.

Izgledalo je da im Grover nešto priča. Uvrtao je porub majice, nervozno se vrpoljeći na svojim jarećim papcima. Nije se mnogo promenio od zimus, možda zato što satiri stare upola sporije od ljudi. Imao je više akni. Rogovi su mu bili

malo veći, tako da su mu izvirivali iz kovrdžave kose. Iznenadeno sam shvatio da sam sada viši od njega.

Nedaleko od kruga stajale su Anabet, neka devojčica koju nikada ranije nisam video i Klarisa. Hiron me je ostavio pored njih.

Klarisina ravna, smeđa kosa bila je povezana kamuflažnom maramom. Ako je to uopšte moguće, izgledala je još nabijenije, kao da je vežbala. Dobacila mi je besan pogled i promrsila: „Slinjo“, što mora da je značilo da je dobro raspoložena. Obično me pozdravi tako što pokuša da me skрати za glavu.

Anabet je obgrlila oko ramena drugu devojčicu, koja je izgledala kao da je plakala. Bila je omalena – verovatno biste je nazvali sitnom – sa svilenkastom kosom boje ćilibara i lepim, vilinskim licem. Na sebi je imala zelenu grčku tuniku i sandale od isprepletenih kaišića. Brisala je oči maramicom. „Uopšte mu ne ide“, šmrcala je.

„Taman posla.“ Anabet je potapšala po ramenu. „Biće on dobro, Kleko.“

Potom me je pogledala i bezglasno šapnula: *Groverova devojka*.

Barem sam pomislio da je to rekla, ali ipak mi nije išlo u glavu. Grover ima devojku? Zatim sam malo bolje pogledao Kleku i shvatio da su joj uši blago šiljate. Njene oči, umesto da budu crvene od suza, imale su zelenu boju, kao hlorofil. Ona je bila drijada – šumska nimfa.

„Mladi Andervude!“, uzviknuo je član saveta koji je sedeo na desnoj strani, prekidajući Grovera usred rečenice. „Ne očekujete valjda da poverujemo u to?“

„Ali, ali, Silenuse“, promućao je Grover. „To je istina!“

Lik iz Saveta, Silenus, okrenuo se svojim kolegama i nešto promrmljao. Hiron na to laganim kasom izađe napred i stade pored njih. Prisetio sam se da je on počasni član Saveta, ali

nikad nisam mnogo razmišljao o tome. Starešine nisu izgledale naročito impresivno. Podsećali su me na koze u onom delu zoo-vrta u kojem deca smeju da maze životinje – trbušasti, sanjivog lica i staklastih očiju koje nisu videle dalje od sledećeg busena trave ili lisnate grane. Nije mi bilo jasno zašto Grover izgleda tako nervozno.

Silenus povuče svoju žutu polo majicu preko stomaka i udobnije se namesti na svom prestolu od ružinog grma. „Mladi Andervude, šest meseci – *šest meseci!* – slušamo ove skandalozne tvrdnje da ste čuli boga divljine, Pana, kako govori.“

„Ali kad jesam!“

„Bezobrazluk!“ oglasio se na to starešina koji je sedeo na levoj strani.

„Deder, Marone“, reče Hiron. „Strpljenja.“

„Strpljenja, kako da ne!“ odvrati Maron. „Već mi je ove budalaštine preko rogova. Kao da bi se bog divljine obratio... *njemu.*“

Kleka je izgledala kao da bi se najradije zaletela na matorog satira i prebila ga kô mačku, ali Anabet i Klarisa je zadržale. „Pogrešna bitka, mala“, promrmljala je Klarisa. „Sačekaj.“

Nisam znao šta me je više iznenadilo: to što Klarisa sprečava nekog da se pobije ili činjenica da ona i Anabet, koje inače preziru jedna drugu, gotovo kao da saraduju.

„Šest meseci“, nastavio je Silenus, „puštali smo vam na volju, mladi Andervude. Dozvolili vam da otputujete. Dopuslili da zadržite svoju tragačku dozvolu. Čekali smo da donesete neki dokaz za svoju nečuvenu tvrdnju. A šta ste vi našli tokom tog šestomesečnog putovanja?“

„Potrebno mi je samo još malo vremena“, preklinjao je Grover.

„Ništa!“ dreknu sad i starešina koji je sedeo u sredini.
„Niste našli ništa.“

„Ali, Leneju...“

Silenus podignu ruku. Hiron se nagnuo i rekao nešto satirima. Satiri nisu izgledali zadovoljno. Mrmljali su i raspravljali se međusobno, ali Hiron potom reče još nešto i Silenus uzdahnu. Potom je s oklevanjem klimnuo glavom.

„Mladi Andervude“, reče Silenus, „pružićemo ti još jednu priliku.“

Grover se ozario. „Hvala vam!“

„Imate još nedelju dana.“

„Molim? Ali, gospodine! To je nemoguće!“

„Još jedna nedelja, mladi Andervude. Ako nam ni tada ne budete podneli dokaze za svoje tvrdnje, moraćete da razmislite o promeni karijere. Možda o nečemu što će odgovarati vašim dramskim talentima. Lutkarsko pozorište, možda. Ili stepovanje.“

„Ali, gospodine, ja – ne smem da ostanem bez svoje tražakke dozvole. Ceo svoj život sam...“

„Ovaj sastanak Saveta je gotov“, objavio je Silenus. „A sad, hajde da uživamo u podnevnom obedu!“

Stari satir je pljesnuo rukama i iz drveća se pojavila grupa nimfi, s tacnama punim povrća, voća, limenki i ostalih omiljenih kozjih delikatesa. Razbivši krug, satiri su se bacili na hranu. Grover se potišteno uputio prema nama. Njegova izbledela plava majica imala je na sebi sliku satira i natpis: *Imaš li papke?*

„Ćao, Persi“, rekao je, toliko utučen da mi čak ni ruku nije pružio. „Baš sam uprskao, ha?“

„Oni matori jarci!“, rekla je Kleka. „O Grovere, pojma oni nemaju koliko se ti trudiš!“

„Postoji i druga mogućnost“, smrknuo je rekla Klarisa.

„Ne. Ne.“ Kleka je odmahivala glavom. „Grovere, neću ti to dozvoliti.“

Njegovo lice je bilo pepeljasto sivo. „Ja – moraću da razmislim o tome. Ali ne znamo ni gde da tražimo.“

„O čemu vi to?“, upitao sam.

Iz daljine se začuo zvuk roga od školjke.

Anabet je skupila usne. „Sve ću ti reći, Persi, ali kasnije. Sada bi trebalo da požurimo do kuća. Počinje inspekcija.“

* * *

Nije bilo pravedno to što će mi pregledati kuću iako sam tek stigao u kamp, ali stvari su prosto tako funkcionisale. Svakog popodneva, neko od starešina bi krenuo u inspekciju, noseći svitak papirusa na kojem se nalazio spisak stavki za proveravanje. Najbolja kuća dobijala je prvi sat tuširanja, što je značilo garantovanu toplu vodu. Najgora je dobijala pospremanje kuhinje posle večere.

Moj problem: u Posejdonovoj kući sam uglavnom živeo sâm, a ja vam nisam baš neko koga biste nazvali urednim. Harpije, spremačice, dolaze samo poslednjeg dana leta, tako da je moja kuća verovatno bila u istom stanju u kojem sam je ostavio nakon zimskog raspusta: omoti od bombona i prazne kesice čipsa verovatno su još uvek ležali na krevetu, a delovi oklopa za osvajanje zastave bili su razbacani po kući.

Odjurio sam prema malom trgu, oko kojeg je dvanaest kuća – po jedna za svakog grčkog boga – bilo poslagano u obliku slova U. Demetrina deca su upravo čistila ispred svog doma i činila da u saksijama na prozorima poraste novo cveće. Bilo je dovoljno da pucnu prstima pa da im orlovi nokti nad dovratkom procvetaju i bele rade pokriju krov, što stvarno nije bilo fer. Mislim da još nikad nisu dobili najgoru ocenu

prilikom inspekcije. Društvo u Hermesovoj kući je panično jurcalo naokolo, gurajući prljav veš pod krevete i optužujući se međusobno za krađu. Sve tako aljkavi, ipak su bili u prednosti u odnosu na mene.

Silena Boregard je upravo izlazila iz Afroditine kuće, štiklirajući stavke na svitku. Izustio sam kletvu sebi u bradu. Silena je bila fina, ali što se tiče urednosti bila je pravi manijak i najgora od svih inspektora. Volela je da sve bude lepo. A „lepo“ svakako nije moj fazon. Stoga sam već osećao kako mi ruke postaju teške od silnih sudova koje ću uveče morati da operem.

Posejdonova kuća se nalazila na kraju niza kuća „muških bogova“, na desnoj strani malog trga. Bila je od sivog morskog kamena optočenog školjkama, dugačka i niska poput bunkera, ali imala je prozore okrenute prema moru i kroz nju je uvek strujao prijatan povetarac.

Utrčao sam unutra, pitajući se da li ću uspeti da odradim stvar ako na brzinu zguram nered pod krevet, kao Hermesovci, i zatekao svog brata Tajsona kako mete pod.

„Persi!“, dreknu on. Potom ispusti metlu i zatrča se prema meni. Ako vam se još nikad nije desilo da prema vama juri ushićeni Kiklop u kecelji na cvetiće i gumenim rukavicama za čišćenje, kažem vam, to bi vas vrlo brzo trglo iz dremeža.

„Hej, momčino!“, rekao sam. „Ijaoj, pazi rebra. Rebra.“

Uspeo sam da preživim njegov medveđi zagrljaj. Spustio me je, cereći se kao lud, dok mu je ono jedino teleći-smeđe oko blistalo od oduševljenja. Zubi su mu bili žuti i krivi kao i uvek, a kosa kao svračije gnezdo. Ispod kecelje na cvetiće nosio je dronjave XXXL farmerke i ofucanu flanelsku košulju, ali ipak je bio melem za oči. Nisam ga video gotovo čitavu godinu pošto je otišao u podmorje, gde je radio u kiklopskim kovačnicama.